

Arrest

nr. 189 772 van 14 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 april 2013 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard met de bestreden beslissing van 2 december 2013.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.04.2013 werd ingediend door :

*B., S. (...) (R.R.: (...))
geboren te Bukovik op 04.01.1966
nationaliteit: Servië*

*+ echtgenote: B., F. (...) (R.R.: (...))
geboren te Bresalc op 06.09.1970
nationaliteit: Kosovo*

*+ meerderjarige dochter:
- B., A. (...) (R.R.: (...)), geboren te Malisheve op 02.10.1994, nationaliteit: Kosovo*

*+ minderjarige zoon:
- B., E. (...), geboren op 02.07.2002, nationaliteit: Kosovo*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 en op de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze laatste instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene n de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer B. S. (...) vroeg op 09.07.2008 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 05.10.2009 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 06.10.2009. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Mevrouw B. F. (...) en de kinderen kwamen op 29.11.2009 naar België. Zij vroegen geen asiel aan.

Voor wat betreft het feit dat de heer B. (...) op 30.12.2008 een aanvraag art. 9ter indiende en dat deze pas op 03.01.2012 werd afgesloten met een ontvankelijke doch ongegronde beslissing, aan de heer B. (...) betekend op 31.01.2012, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan betrokkene(n) ipso facto geen recht op verblijf geeft.

Verder dient er opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier van mevrouw B. (...) en de kinderen (ov: (...)) blijkt dat zij nooit over een legaal verblijf hebben beschikt. Bovendien hebben zowel de heer als mevrouw B. (...) zich bewust genesteld in illegaal verblijf aangezien zij geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van respectievelijk 03.01.2012 (voor de heer B. (...)) en 26.03.2012 (voor mevrouw B. (...)), aan berokkenen betekend op respectievelijk 31.01.2012 en

30.03.2012. Het feit dat de kinderen hier volledig gevormd zijn en hier zijn opgegroeid is te wijten aan de eigen houding van de ouders en kan dus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun minderjarige zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de minderjarige zoon geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer school- en/of leerplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven (bijna) 5 jaar in België, hebben Nederlandse lessen gevolgd en zijn werkwilbig) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending van het vertrouwensbeginsel iuo. schending van de materiële motiveringsverplichting. In de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis hebben verzoekers uitdrukkelijk om de toepassing van de Instructie dd. 19 juli 2009 verzocht. Ter ondersteuning hebben zij gewezen op het uitdrukkelijk engagement van de Staatssecretaris om het afgesproken beleid verder uit te voeren en de criteria van de instructie te blijven toepassen. (zie p. 4) Dit element wordt in de bestreden beslissing helemaal niet ontmoet; de Staatssecretaris neemt terzake geen standpunt in, doch beperkt zich enkel tot de overweging dat de Instructie werd vernietigd door de Raad van State. Deze vernietiging heeft echter niet voor gevolg dat deze criteria niet meer kunnen worden aangewend bij de beoordeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet. De vernietiging heeft enkel voor gevolg dat de criteria niet langer bindend zijn. De Staatssecretaris motiveert niet (minstens onvoldoende) waarom zij haar engagement om verder de criteria van de Instructie toe te passen, niet naleeft. Waar de Staatssecretaris weigert deze criteria verder toe te passen, worden verzoekers geschonden in het gewettigd vertrouwen dat zij mochten hebben in de toepassing van de criteria.

Schending van art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 iuo. de materiele motiveringsverplichting (art. 1 - van de Wet van 29 juli 1991) iuo. Het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel

I. EERSTE SCHENDING

De motivering van de Staatssecretaris m.b.t. de buitengewone omstandigheden is niet afdoende. Inhoudelijk wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom de door verzoekers opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Terzake kan nuttig worden verwezen naar de inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.03.13; de inhoud van het arrest heeft weliswaar betrekking op een motivering van de Staatssecretaris terzake de ongegrondheid van een beslissing, doch de inhoud ervan kan per analogiam worden toegepast op huidige casu (eigen onderlijning): (...). Deze argumentatie dient integraal onderschreven, en kan per analogiam worden ingeroepen. De Staatssecretaris ontwikkelt geen enkele argumentatie m.b.t. haar stelling dat de door verzoekers aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden. De principiële stelling, ingenomen door de Staatssecretaris, vloeit evenmin voort uit vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of de Raad van State, zodat de Staatssecretaris evenmin dienstig kan refereren aan vaststaande jurisprudentie (cfr. het geciteerde arrest). De weigering van de Staatssecretaris om de door verzoekers aangehaalde omstandigheden te beschouwen als buitengewone omstandigheden, wordt onvoldoende (lees: niet) geëxpliciteerd in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt enkel overwogen dat de door verzoekers ingeroepen omstandigheden (langdurig verblijf, integratie, taalkennis,...) "niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend" en dat "elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zijn". Enige verdere duiding of toelichting waarom deze omstandigheden niet worden weerhouden, wordt niet verstrekt in de bestreden beslissing. De

Staatssecretaris beperkt zich in de bestreden beslissing tot het poneren van een principe, nl. dat elementen van integratie enkel betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, doch laat na te verduidelijken waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase.

De bestreden beslissing laat niet toe te weten wat dan wél buitengewone omstandigheden zijn (bijv. door definiëring c.q. omschrijving van deze buitengewone omstandigheden), en waarom in casu de aangebrachte elementen niet voldoen aan deze notie van "buitengewone omstandigheden". Het wordt niet geargumenteed om welke reden de elementen welke de aanvraag ten gronde ondersteunen, niet eveneens zouden kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Er is verzoekers geen wettelijke bepaling, noch rechtspraak, noch rechtsleer gekend, welke stelt dat elementen die - in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet- ten gronde worden ingeroepen ipso facto (om reden dat zij ten gronde worde ingeroepen) dienen uitgesloten te worden als buitengewone omstandigheden welke de indiening van de aanvraag op Belgisch grondgebied kunnen rechtvaardigen. Waar de bestreden beslissing dit principe wel poneert, is de bestreden beslissing strijdig met art. 9bis Vreemdelingenwet en met de materiële motiveringsverplichting.

(II) TWEEDE SCHENDING

De motivering terzake de afwezigheid van buitengewone omstandigheid bevat tal van feitelijke onjuistheden.

(i) Nopens het legaal verblijf van de kinderen en echtgenote en de duur van de behandelingsperiode van de aanvraag 9ter Vw.

Zo wordt gesteld dat de kinderen van dhr. BİSLİMİ en zijn echtgenote nooit over legaal verblijf hebben beschikt; dit is in strijd met het administratief dossier. De echtgenote en de kinderen hebben wel legaal verblijf gehad ingevolge de ontvankelijkheidsbeslissing voor de echtgenoot/ vader, dhr. Selami BİSLİMİ, en dit gedurende een periode van meer dan 2 jaar (!) (de vader bijna 4 jaar). Het minimaliseren van de behandelingsperiode van deze aanvraag 9ter is strijdig met de inhoud van het dossier; een behandelingsperiode van meer dan 3 jaar is bijzonder lang. De stelling dat het te wijten is aan de eigen houding van de ouders dat de kinderen hier opgegroeid zijn en gevormd zijn kan, gelet op het voorgaande, evenmin worden aanvaard. Verzoeker en zijn echtgenote en kinderen hebben gedurende nagenoeg 4 jaar over legaal verblijf beschikt op Belgisch grondgebied. Het gegeven dat de Staatssecretaris er blijkbaar meer dan 3 jaar over doet om een beslissing ten gronde te nemen m.b.t. aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet, is volstrekt vreemd aan de houding van verzoekers. Op geen enkele wijze hebben verzoekers het onderzoek van hun aanvraag gehinderd; dit blijkt ook niet uit het administratief dossier. De lange behandelingsduur is enkel te wijten aan de houding van de Staatssecretaris en de werking van haar diensten. De vingerwijzing aan de ouders is geheel onterecht en ongepast.

(ii) Nopens het schooltraject van de kinderen

De motivering van de Staatssecretaris terzake het schooltraject van de kinderen is gebrekkig. Inzonderheid wat betreft de dochter A. (...) dient vastgesteld dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de inhoud van de bijgebrachte stukken. Stuk 8, gevoegd bij de aanvraag, vermeldt uitdrukkelijk dat

- A. (...) is ingeschreven in de VTS, opleiding "Logistiek Helper in zorginstellingen"
- Dat zij goede resultaten haalt;
- Dat het aangewezen is dat zij haar opleiding zou kunnen afwerken.

Met voorgaande wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden. De overweging dat A. (...) nog niet zou zijn ingeschreven in een instelling hoger onderwijs of universiteit is niet dienstig, en is strijdig met de door verzoeker aangebrachte informatie dat zij thans is ingeschreven aan de VTS.

(iii) Nopens de stelling dat verzoekers de aanvraag behoren in te dienen via de diplomatieke of consulaire post. Een essentieel gegeven is dat dhr. S. B. (...) en zijn echtgenote F. B. (...) een verschillende nationaliteit bezitten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Staatssecretaris hiervan op de hoogte is. Een aanvraag op de diplomatieke of consulaire post is m.a.w. geen reële mogelijkheid, aangezien de echtgenote en de kinderen (van Kosovaarse nationaliteit) hun aanvraag niet kunnen

indienen op de Servische ambassade, aangezien zij niet over de Servische nationaliteit beschikken. De vader heeft op zijn beurt niet de Kosovaarse nationaliteit, zodat hij de aanvraag niet kan indienen in Servië; meer, hij heeft niet de mogelijkheid om zijn gezin te vervoegen naar Kosovo, zodat het principe dat verzoekers de aanvraag moeten indienen via de diplomatieke of consulaire post, onvermijdelijk een scheiding van het kerngezin met zich meebrengt. Dit element wordt in de bestreden beslissing niet ontmoet, zodat ook op dit punt een schending van de motiveringsverplichting (formeel, ondergeschikt materieel) voorligt, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, gelet op het gebrek aan voorafgaandelijk onderzoek terzake.“

2.2. Verzoekers betogen vooreerst dat de verwerende partij het vertrouwensbeginsel heeft geschonden, nu zij geen rekening heeft gehouden met de instructie van 19 juli 2009.

De Raad wijst op het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009, waarbij de instructie werd vernietigd omdat die *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekers zich niet kunnen beroepen op de vernietigde instructie. Bijgevolg is er geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel, doordat de verwerende partij geen rekening hield met de criteria van de instructie. Het rechtszekerheidsbeginsel laat de verwerende partij niet toe om de instructie contra legem toe te passen. Ook verzoekers hun betoog, dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd heeft die instructie te blijven toepassen, doet geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. Verzoekers kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Verzoekers verwijten voorts de verwerende partij dat zij niet zou verduidelijken waarom hun opgeworpen elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden. Er zou niet worden aangegeven wat wel als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Bovendien zou de verwerende partij zich niet op de door verzoekers ingediende stukken hebben gebaseerd wat betreft de situatie van hun meerderjarige dochter en zou de bestreden beslissing een scheiding van het kerngezin tot gevolg hebben.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om

machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit artikel 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De buitengewone omstandigheden strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er wel toe aan te geven waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Ze mogen aldus niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekers hebben in hun aanvraag van 29 april 2013 volgende elementen aangebracht aangaande de ontvankelijkheid:

“Verzoekers verblijven inmiddels bijna 5 op het Belgisch grondgebied. Zij kwamen België binnen op 9 juli 2008, en hadden vervolgens gedurende bijna 4 jaar legaal verblijf. De kinderen gaan reeds geruime tijd naar school, spreken quasi-perfect Nederlands, en kenden een uitstekende integratie. Hun schooljaar is volop aan de gang. Op 5 jaar tijd (met doorlopend legaal verblijf) is de integratie een onomkeerbaar gegeven, evenals de definitieve ontworteling uit het land van herkomst. (cfr. infra) Van verzoekers kan in de gegeven omstandigheden niet verwacht worden dat zij terugkeren naar Servië c.q. KOSOVO om van daaruit huidige aanvraag in te dienen.”

De elementen van verblijf en integratie, waarnaar verzoekers verwijzen, zijn elementen die ten gronde dienen te worden beoordeeld. Dit betreffen evenwel geen buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het buitenland voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Verzoekers gaan er verkeerdelijk van uit dat het indienen van een aanvraag om een machtiging tot verblijf en de daaraan gekoppelde afgifte van het attest van immatriculatie, een verblijfsrecht verleent. Het starten van een dergelijke procedure heeft geen invloed op de verblijfssituatie.

Verzoekers betogen dat een aanvraag op de diplomatieke of consulaire post *“geen reële mogelijkheid is, aangezien de echtgenote en de kinderen (van Kosovaarse nationaliteit) hun aanvraag niet kunnen indienen op de Servische ambassade, aangezien zij niet over de Servische nationaliteit beschikken. De vader heeft op zijn beurt niet de Kosovaarse nationaliteit, zodat hij de aanvraag niet kan indienen in Servië; meer, hij heeft niet de mogelijkheid om zijn gezin te vervoegen naar Kosovo, zodat het principe dat verzoekers de aanvraag moeten indienen via de diplomatieke of consulaire post, onvermijdelijk een scheiding van het kerngezin met zich meebrengt”*. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers deze problematiek hebben aangebracht in hun aanvraag, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Uit de zin in de aanvraag *“Van verzoekers kan in de gegeven omstandigheden niet verwacht worden dat zij terugkeren naar Servië c.q. KOSOVO om van daaruit huidige aanvraag in te dienen”* kan voornoemde problematiek niet worden afgeleid. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om geen onderzoek te voeren naar deze mogelijkheid, aangezien het niet als buitengewone omstandigheid werd aangebracht. Bovendien betreft de bestreden beslissing alleen verzoekster, ten aanzien van haar partner werd een afzonderlijke beslissing genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekers hun kinderen in België naar school gaan. De verwerende partij stelde evenwel vast dat hun

meerderjarige dochter niet is ingeschreven aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde een hogeschool of een universiteit. Hieruit blijkt dat er rekening werd gehouden met de door verzoekers neergelegde stukken. De inschrijving aan de VTS betreft geen inschrijving aan een hogeschool of universiteit. Verzoekers tonen niet aan dat volgend motief kennelijk onredelijk is: *“Wat de scholing van de nu meerderjarige dochter betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer school- en/of leerplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.”* Verzoekers betwisten het motief dat de meerderjarige dochter “niet langer school- en/of leerplichtig is” niet.

Verzoekers maken een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC